

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยนี้มุ่งหมายที่จะเปรียบเทียบสัมฤทธิผลทางการเรียนวิชาครูของนิสิตครูศาสตร์ที่มีและไม่มีประสบการณ์การสอน โดยใช้กลุ่มตัวอย่างประชากรจากนิสิตคณะครูศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หลักสูตร 2 ปีที่เรียนเต็มเวลาและสำเร็จการศึกษา ก่อนปีการศึกษา 2514 ซึ่งสุ่มออกมา 200 คน เป็นกลุ่มที่มีประสบการณ์การสอน 100 คน และกลุ่มที่ไม่มีประสบการณ์การสอน 100 คน ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย คือ คะแนนสัมฤทธิผลทางการเรียนวิชาครู โดยแยกพิจารณาเป็นวิชาครูภาคทฤษฎีและวิชาครูภาคปฏิบัติ และคะแนนสัมฤทธิผลทางการเรียนวิชาสถิติเบื้องต้นกับการใช้ภาษาอังกฤษซึ่งใช้แทนความสามารถโดยทั่วไปของนิสิตเป็นตัวแปรร่วม ข้อมูลเหล่านี้ได้มาจากแผนกทะเบียน คณะครูศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย การบันทึกข้อมูลใช้แบบเก็บข้อมูลเบื้องต้นที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น นำข้อมูลทั้งหมดมาหาความสัมพันธ์เลขคณิต ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม (Analysis of Covariance) เพื่อเปรียบเทียบสัมฤทธิผลทางการเรียนวิชาครู และใช้การทดสอบค่าที (t-test) เพื่อทดสอบนัยสำคัญของความแตกต่างระหว่างมีหรือไม่มีเลขคณิตของตัวอย่างประชากรทั้งสองกลุ่ม

สิ่งที่ค้นพบ

1. โดยเฉลี่ยแล้วนิสิตครูศาสตร์ที่มีประสบการณ์การสอนมีสัมฤทธิผลทางการเรียนตลอดหลักสูตรสูงกว่านิสิตที่ไม่มีประสบการณ์การสอนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05
2. โดยเฉลี่ยแล้วนิสิตครูศาสตร์ที่มีประสบการณ์การสอนมีสัมฤทธิผลทางการเรียนวิชาสถิติเบื้องต้นกับการใช้ภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มที่ไม่มีประสบการณ์การสอนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

3. โดยเฉลี่ยแล้วนิสิตครูศาสตร์ที่มีประสบการณ์การสอนและที่ไม่มีประสบการณ์การสอนมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชาครูภาคทฤษฎีไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

4. โดยเฉลี่ยแล้วนิสิตครูศาสตร์ที่มีประสบการณ์การสอนและที่ไม่มีประสบการณ์การสอนมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชาครูภาคปฏิบัติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .10 โดยนิสิตที่มีประสบการณ์การสอนมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชาครูภาคปฏิบัติสูงกว่านิสิตที่ไม่มีประสบการณ์การสอนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

การอภิปรายผล

ผลการวิจัยเรื่องสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชาครูของนิสิตครูศาสตร์ที่มีและไม่มีประสบการณ์การสอนนี้ ได้ปฏิเสธสมมติฐานของการวิจัยข้อที่ 1 ที่วางไว้ว่า นิสิตที่ไม่มีประสบการณ์การสอนมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชาครูภาคทฤษฎีสูงกว่านิสิตที่มีประสบการณ์การสอน แสดงว่านิสิตที่มีและไม่มีประสบการณ์การสอนมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชาครูภาคทฤษฎีไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และได้ยอมรับสมมติฐานของการวิจัยข้อที่ 2 ที่วางไว้ว่า นิสิตที่มีประสบการณ์การสอนมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชาครูภาคปฏิบัติสูงกว่านิสิตที่ไม่มีประสบการณ์การสอน ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01

ผลการวิจัยนี้ค้านกับผลการวิจัยของ อัจฉรา วีรพันธ์¹ ที่พบว่านักเรียนประกาศนียบัตรประโยคครูประถมที่จบประโยคมัธยมศึกษาสายสามัญและสายอาชีพต่างก็มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนตลอดหลักสูตรที่ค้ำเทียบกัน นอกจากนั้น วารณี นาคบุตร² ก็ได้พบว่านักเรียนประกาศนียบัตรประโยคครูประถมของวิทยาลัยครูพระนครศรีอยุธยา ที่มีพื้นความรู้ประโยคมัธยมศึกษาตอนปลายแผนกวิทยาศาสตร์ ศิลป ทัวไปและอาชีพะ มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชาหลักการศึกษ พัฒนากรวัยเด็ก จิตวิทยาการศึกษา วิชาการศึกษา หลักการ

1 อัจฉรา วีรพันธ์ , เรื่องเดียวกัน หน้าเดียวกัน.

2 วารณี นาคบุตร, เรื่องเดียวกัน หน้าเดียวกัน.

สอนและวิธีสอนแตกต่างกัน และยังกำกับผลการวิจัยของ เพ็ญศรี ชีระวราพฤษ์³ ที่พบว่า นักเรียนฝึกหัดครูหลักสูตรประกาศนียบัตรประโยคครูประถมและประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับปริญญาการศึกษา 2512 ของวิทยาลัยครู 8 แห่งทั้งส่วนกลางและส่วนภูมิภาค มีความรู้ความเข้าใจในหมวดวิชาการศึกษาแต่ละหมวดและรวมทุกหมวดแตกต่างกัน นอกจากนี้ก็ค้นกับผลการวิจัยของ ละเอียด บุญเกิด⁴ ซึ่งพบว่านักเรียนประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูงของวิทยาลัยครูจันทร์ เกษม ที่มีพื้นฐานความรู้ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษากับพวกที่จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีผลการเรียนในหมวดวิชาการศึกษาแตกต่างกัน โดยนักเรียนที่มีพื้นฐานความรู้ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษามีผลการเรียนในหมวดวิชาการศึกษามากกว่านักเรียนที่มีพื้นฐานความรู้มัธยมศึกษาปีที่ 5 ในส่วนที่เกี่ยวกับสัมฤทธิ์ผลทางการฝึกสอน ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ นันทิยา ชุมชลา⁵ ซึ่งค้นพบว่า นักเรียนฝึกหัดครูประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาและประกาศนียบัตรประโยคครูประถมของวิทยาลัยครู 8 แห่งประจำปีการศึกษา 2512 มีผลการฝึกสอนแตกต่างกันในด้านบุคลิกภาพที่แสดงออกในห้องเรียน ด้านการสอน วิธีการสอน อุปกรณ์การสอน การใช้อุปกรณ์การสอนและความสามารถในการใช้ภาษา โดยนักเรียนประกาศนียบัตรวิชาการศึกษามีผลการฝึกสอนในด้านต่าง ๆ ดังกล่าวสูงกว่านักเรียนประกาศนียบัตรประโยคครูประถม และนักเรียนประกาศนียบัตรประโยคครูประถมนำผลการฝึกสอนในด้านนิสัยการทำงานในห้องเรียนและด้านการเตรียมการสอนสูงกว่านักเรียนประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา แต่ค้นกับผลการวิจัยของ ละเอียด บุญเกิด⁶ ซึ่งปรากฏว่านักเรียนประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูงของวิทยาลัยครูจันทร์ เกษม ที่มีพื้นฐานความรู้ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษากับพวกที่จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีผลการฝึกสอนไม่แตกต่างกัน.

3 เพ็ญศรี ชีระวราพฤษ์, เรื่องเดียวกัน หน้าเดียวกัน.

4 ละเอียด บุญเกิด, เรื่องเดียวกัน หน้าเดียวกัน.

5 นันทิยา ชุมชลา, เรื่องเดียวกัน หน้าเดียวกัน.

6 ละเอียด บุญเกิด, เรื่องเดียวกัน หน้าเดียวกัน.

ขอเสนอแนะ

สำหรับผู้สนใจจะศึกษาค้นคว้าทางคำนี้ต่อไป ผู้วิจัยใครจะให้ข้อเสนอแนะไว้ดังต่อไปนี้

1. ถ้าจะวิจัยเรื่องสัมฤทธิผลทางการเรียนวิชาครูครั้งต่อไป ควรใช้ตัวอย่างประชากรที่เรียนในสถานศึกษาฝึกหัดครูแห่งอื่นบ้าง เพื่อเปรียบเทียบสัมฤทธิผลทางการเรียนวิชาครูของผู้ที่มีและที่ไม่มีประสบการณ์การสอน ว่าจะมีความแตกต่างจากการวิจัยครั้งนี้อย่างไร
2. ในการใช้ตัวแปรที่จะแสดงถึงความสามารถโดยทั่วไปนั้น น่าจะลองใช้เห็นความรู้เดิมของตัวอย่างประชากรเป็นตัวแปรร่วมบ้าง ซึ่งอาจจะทำให้ได้ผลการวิจัยแตกต่างไปจากการนำเอาส่วนหนึ่งของผลการเรียนปัจจุบันมาเป็นตัวแปรร่วม
3. ควรจะเปรียบเทียบสัมฤทธิผลทางการเรียนวิชาครูของนิสิตที่มีและไม่มีประสบการณ์การสอน โดยใช้วิธีการสถิติอย่างอื่นในการวิเคราะห์ข้อมูลบ้าง เพื่อจะได้ทราบว่า ข้อค้นพบนั้นแตกต่างจากผลการวิจัยครั้งนี้อย่างไร .